
HOST
Sawako Natori
のはら
野原
Nohara
Philip Marlowe
Raymond Chandler
Páteční knihkupectví
Vítejte v knihkupectví, kde si každý najde knihu, po které touží nejvíc!

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Kniha vyšla za podpory nadace Japan Foundation

金曜日の本屋さんVol.1
Copyright © 2016 Sawako Natori
All rights reserved.
Original Japanese edition published by Kadokawa Haruki Corporation.
Czech language edition arranged with Kadokawa Haruki Corporation
through Emily Books Agency LTD., and Corto Literary d.o.o.
Cover Design by Hsiao Hsufang
Illustrations © Zuo Hsuan
Translation © Petr Kabelka a Eliška Kabelková Vítová, 2026
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3199-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-3200-1 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3201-8 (MobiPocket)

Vítejte v knihkupectví,
kde si každý najde knihu,
po které touží nejvíc!

1

Kniha, po které se slehla zem

Uvnitř jedné vlakové stanice v severním Kantó stojí knihkupectví, o kterém se říká, že v něm člověk vždycky najde knihu, po které touží nejvíc.

Pod tím si samozřejmě lze představit ledacos, ale v tomhle knihkupectví si k vám prý úplně samo najde cestu dílo, které si zrovna potřebujete přečíst.

Když jsem se o tom dozvěděl na netu, posunul jsem si brýle na nose a zadíval se do stropu. Mohl jsem si pohrdavě odfrknout, pobaveně nad tím mávnout rukou nebo to okamžitě zavrhnout, ale neudělal jsem ani jedno. Nedokázal jsem to.

Místo toho jsem mlčky pokračoval v klikání a dohledával jméno zastávky i knihkupectví a následně i to, jak se tam dostat.

O dvanáct hodin později jsem už seděl ve vlaku a procházel si sociální sítě.

Z Tokia jsem vyjel skoro před dvěma a půl hodinami. Pročítal jsem si příspěvky a odkazy přátel, přátel svých přátel, známých i neznámých, které jsem skrz jejich komentáře pomaličku, ale jistě poznával, a v mezích slušného chování jsem jim odepisoval nebo reagoval emotkami. Čas ubíhal jako voda, ale dvě a půl hodiny bylo i tak dost dlouho. Už když jsem

v Šibuje scházel schody na nádraží, naoranžovělé večerní slunce dávno zašlo a padla černočerná tma. Nezvykle ostře zářící měsíc jako by ještě podtrhoval, jaká byla zima.

No jo, on je teprve začátek března, blesklo mi hlavou a já tesklivě zatoužil po péřovce, kterou jsem nechal doma.

„Ještě tři zastávky," zamumlal jsem si na povzbuzení a posunul si brýle na nose.

Svůj vnitřní hlas jsem beze studu nechal z úst vyklouznout jenom proto, že celý vagon zel prázdnotou. Psychicky jsem se připravil na to, že v pátek po osmé večer se v něm budu tlačit s davem kravaťáků, které na víkend vypustili z práce, ale na protější sedačce nikdo neseděl a i tu svoji jsem měl jenom pro sebe.

Když už jsem na sociálních sítích olajkoval, co se dalo, otevřel jsem si prohlížeč a do vyhledávání napsal: „Proč je linka Čórin tak liduprázdná?" Okamžitě mi vyjelo několik výsledků, které mě informovaly o tom, že ji využívají především studenti, takže mimo hodiny, kdy normálně jezdí do školy a ze školy, bývá prý „až překvapivě vylidněná". Jeden blog dokonce pesimisticky předpovídal, že „jestli bude porodnost dál klesat, za chvíli ji úplně zruší".

„Aha," vydechl jsem, zatímco jsem mezi prsty žmoulal nožičku brýlí. Hned nato ve mně hrklo a vzhlédl jsem, když se z reproduktoru ozvalo povědomě známé jméno zastávky — Kamado.

„No jo, to je vlastně jeden z kampusů."

Věděl jsem, že ve třeťáku se výuka naší fakulty přesouvá z toho tokijského na kamadský, ale takový zapadákov jsem vážně nečekal.

Doba dojíždění z Tokia odpovídala času z univerzitní brožurky jedině tehdy, pokud člověk chytil všechny navazující

spoje. A já právě na vlastní kůži poznal, že to se na téhle lince stává spíš zřídka.

„I když já stejně budu přerušovat, takže mě se to netýká," svitlo mi najednou.

Otočil jsem se na sedačce a skrz okno se zahleděl do venkovního šera. Neviděl jsem jedinou výškovou budovu. Rozprostíraly se přede mnou jenom pole, obří billboardy a roztroušené rodinné domy. Na rozlehlé zahradě jednoho z těch poblíž trati stál strom posetý bílými květy. Zdálo se mi, jako by vydávaly jakousi matnou záři, a připomněly mi, že skutečně přichází jaro. Pro všechny bez rozdílu. Každý se ale samozřejmě musí rozhodnout sám, kde a jak ho přivítá.

Cítil jsem, jak se mi oči zalévají slzami, a tak jsem prudce zakroutil hlavou. Čelo se mi při tom přilepilo ke sklu a já ucítil, jak začínáme zpomalovat. Z toho drnčení mi sjely brýle na špičku nosu.

„Nohara," oznámil hlas z reproduktorů ve vagonu i na nástupišti jméno mojí cílové stanice.

Tak jsem si hodil batoh přes rameno a vystoupil na liduprázdné nádraží.

Byla na něm dvě nástupiště. To moje mělo koleje po obou stranách, aby k němu mohly přijíždět vlaky z obou směrů. To druhé pak z jedné strany lemovala louka, a proto k němu vedla jenom jediná. Zároveň se na něm nesvítilo, takže ho halila tma.

Že by ho už pro dnešek odstavili?

Naklonil jsem hlavu a zmateně se rozhlížel sem a tam po všech třech nástupištích, ale žádné knihkupectví jsem neviděl. V mdlém světle zářivek jsem tedy zamířil ke schodům na konci stanice.

K turniketům se šlo nadchodem, který sice nebyl opatřený eskalátory, ale vedle schodiště se dalo nastoupit do malého výtahu, ke kterému jsem bez váhání zamířil. Na pohyb jsem nebyl moc zvyklý, protože jsem neměl žádnou brigádu ani školní klub a každý den jsem akorát dojížděl do školy.

Ani nadchod se tokijským stanicím nemohl rovnat, ale vypadal mnohem líp, než bych podle stavu nástupiště a okolního výhledu čekal. Měl tlusté zdi, skvělé osvětlení, funkční klimatizaci a naproti schodům opravdu stálo knihkupectví. „Hned u nástupiště", přesně jak psali na internetu. Spěšně jsem k němu zamířil.

Stěny i dveře nadchodu byly shodou okolností skleněné, takže jsem už viděl i dovnitř. Za chůze jsem do něj nahlédl, ale na první pohled působilo naprosto obyčejně. Na nevelkém prostoru tam stál pultík na novinky a několik polic. Vzhledem k jejich počtu a celkovému místu jsem tak nějak pochyboval, že u nich najdu něco víc než filmové předlohy, oceněné tituly, nejžhavější komiksy a nejnovější bestsellery.

„Fakt jsem tu správně?" utrousil jsem rozrušeně a posunul si brýle na nose.

Vážně je to knihkupectví, kde si každý najde knihu, po které touží nejvíc? Že by to nakonec byla fakt jenom internetová báchorka?

Když jsem minul prosklenou část knihkupectví, dolehla na mě únava z té dlouhé cesty, a tak jsem se opřel o béžovou zeď. Sice jsem se toužil dozvědět, co mě čeká na druhé straně, ale nad mou zvědavostí začínal převažovat pocit zmaru, takže jsem se nedokázal ani hnout.

Povzdychl jsem si a posadil se na bobek. V tu chvíli se opodál otevřely automatické dveře knihkupectví a někdo

z nich vyběhl ven. I se svěšenou hlavou jsem dobře slyšel svižný rytmus jeho kroků, které se nakonec zastavily přímo přede mnou.

„Zdravíčko," oslovil mě veselý hlas.

Vzhlédl jsem a pohledem se střetl s neznámou ženou, které se oči třpytily jako dítěti při první návštěvě Disneylandu. A měla je navíc celkem veliké. Na dvojitých víčkách se jí vyjímaly husté nakroucené řasy a snad kvůli divnému nasvícení nebo kontaktním čočkám i její zorničky vypadaly větší, než by měly být. Zbytek obličeje se pak zdál být mnohem menší, takže mi připadalo, že těma pronikavýma očima sleduje každý můj pohyb.

„He?" vydechl jsem zaskočeně, protože si zničehonic přidřepla ke mně, shrábla si dozadu pramen vlnitých vlasů, které jí sahaly pod ramena, a zářivě se na mě usmála.

Zatímco jsem byl uhranutý jejím citronovým parfémem, který mě trochu šimral v nose, zeptala se mě: „Už jste to někdy dělal?"

„Prosím?"

„Ptám se, jestli už máte nějaké zkušenosti."

Hlavou mi blesklo, že tohle musí být další báchorka, o které jsem kdysi něco zaslechl — že holky někdy balí kluky. Taková přímost mi upřímně byla dost proti srsti, ale při pohledu na ten její milý úsměv mi moje chlapská čest nedovolila neodpovědět.

„No... nějaké už jo."

„Skvěle!" zaradovala se a spráskla ruce. „V tom případě můžeme hned začít."

„Tady?!" vyjekl jsem překvapeně.

„Ano. Samozřejmě že tady," přikývla a zaklepala na zeď kousek nad mojí hlavou. „Výpomoc teď potřebuju jako sůl."

Okamžitě jsem se narovnal. Za mnou se vyjímal papír s nápisem: „Přijmeme brigádníka!“

„Minulá brigádnice skončila, protože se její manžel stěhoval kvůli práci, a udělala mi tím pěknou čáru přes rozpočet. Vy už teda máte zkušenosti s prací v knihkupectví?“

„V knih… No jo… nějaké už jo. S prací v knihkupectví,“ vykoktal jsem ze sebe a posunul si brýle na nose, abych skryl svoje rozpaky z toho nedorozumění. „Ale musím vás zklamat. Nepřijel jsem sem kvůli brigádě.“

„Aha… chápu…“

Z jejích velikých očí se rázem vytratilo všechno nadšení, ale hned nato zase jako vyměněná luskla prsty a zeptala se: „Takže jste tu jako zákazník?“

„Jo, tak nějak.“

Z mojí vlažné odpovědi si očividně nic nedělala, protože se zase usmívala od ucha k uchu. Uhnul jsem pohledem a konečně si všiml, že má na zelené zástěře připnutou jmenovku, na které stálo „Makino Minami“. Jakmile si všimla, kam se dívám, popadla ji a spustila: „Pardon, já jsem vedoucí Makino Minami. Vítejte v Pátečním knihkupectví!“

Z jejího milého představení, za které by se nemusela stydět ani kdejaká zaměstnankyně maid café, jsem šel skoro do kolen. Pod nátlakem paní vedoucí alias Makino jsem tedy nakonec přece jenom vkročil dovnitř.

Makino si zalezla za kasu v rohu knihkupectví a já se nervózně rozhlédl kolem. Cítil jsem, jak mě bedlivě pozoruje.

Na výstavním pultíku měla naskládané kopie titulu, který zrovna vyhrál Naokiho cenu. Tou dobou šel na dračku snad ve všech knihkupectvích. Žádný unikátní výběr na mě nečekal… Skepticky jsem se přesunul k policím.

Začal jsem očima přejíždět autory začínající na „š“ a u Renzaburóa Šibaty jsem trochu zbystřil. Když jsem přešel Sódžiho Šimadu, Rio Šimamoto a Minata Šukawu, přišel jsem blíž a ukazoval si na každý hřbet zvlášť — Jukija Šódži, Kazufumi Širaiši, Saburó Širojama, Kazuma Šindžó… Jenom pod „š“ jsem našel nepřeberné množství žánrů od historických románů, detektivek přes romantiku, horory a romány z podnikatelského prostředí až po odpočinkovou četbu.

„Ale jak jsem si myslel,“ zamumlal jsem a povzdechl si.

Ani tady tu knížku nemají.

Krátce jsem Makino za kasou pokývl na rozloučenou a vykročil k automatickým dveřím. Na poslední chvíli jsem si všiml, že otevírá pusu, ale nezastavil jsem se.

Dveře se ovšem plynule otevřely, ještě než jsem k nim stihl dojít. Instinktivně jsem vzhlédl, abych si dalšího zákazníka mohl prohlédnout, a pohled mi padl na agresivně vypadajícího muže v křiklavě fialovém obleku s po stranách vyholenými blond vlasy. Já měřím 172 centimetrů, a přestože on měl tak o deset cenťáků míň, byl samý sval a šel z něj pěkný strach. Nemohl jsem si pomoct, ale působil na mě jako nějaký mafián, takže jsem reflexivně vyjekl a uskočil stranou.

Až příliš pozdě mi došlo, že to nejspíš nebyl nejlepší nápad, protože jsem vrazil do knih naskládaných na pultíku, které se s šustěním zřítily na zem.

„Co to sakra děláš?!“ obořil se na mě ten blonďák. „Ještě ty knížky poničíš! Seš dutej nebo co?“

„Pardon. Omlouvám se,“ vyhrkl jsem uťáple a omluvně se uklonil, jak nejhlouběji to šlo.

„No tak, Jasu. Zákazníkům se nevyhrožuje,“ ozval se veselý hlas.

V tu chvíli se automatické dveře otevřely ještě jednou a dovnitř vešel vytáhlý čahoun, který při vstupu musel sklonit hlavu. Na sobě měl stejnou zelenou zástěru jako Makino a na jeho jmenovce stálo „Kó Sugawa“, takže to musel být její kolega.

A vzhledem k tomu, že mi východ z už tak stísněného knihkupectví zahradilo tohle výškově nevyvážené duo, oficiálně jsem neměl jak utéct.

„Vítej zpátky, Sugawo. Takže jsi byl s Jasuem?“ zeptala se Makino a dlouhán se otočil k ní.

Jeho dokonalé rysy a barva očí mě uhranuly natolik, že jsem si bezděky přidržel nožičku brýlí. Sice měl typicky japonské černé vlasy i rysy, ale všechnu pozornost na sebe strhával svými modrými duhovkami.

Sugawa namísto odpovědi jenom zvedl látkovou tašku, ze které vykukovala zelenina a kartony mléka. Grázlík jménem Jasu vedle něj podrážděné mlaskl a spustil: „Ne, náhodou jsme do sebe vrazili u turniketů. Že jo? Ale kdyby mi dal vědět předem, klidně bych mu s tím nákupem píchnul.“

Nejprve jsem nechápal, k čemu takové knihkupectví potřebuje zeleninu a mléko, ale když jsem viděl, kam ten Sugawa zamířil, hned mi to došlo.

Naproti kase stál pult s několika stoličkami a malý stůl se židlemi. Nad pultem visela staromódní lampa s oranžovým stínidlem a zeď za ním lemovala kuchyňská skříňka, polička na alkohol a drobná lednice. Atmosférou i osvětlením se ten prostor od zbytku knihkupectví lišil natolik, že jsem ho považoval za oddělený podnik, ale podle všeho jsem se pletl.

„Takže tohle je knižní kavárna?“ zeptal jsem se Makino, která ovšem odmítavě zamávala rukama.

„Vůbec ne, Páteční knihkupectví jenom čirou náhodou provozuje i kavárnu.“

„Však tomu se říká knižní kav—“

„Když Minami řekla, že to tak není, tak to tak není. Čemu jako nerozumíš, vole? Máš s tím snad nějakej problém?“

„Někde jsem četla, že choleričtí majitelé svoje podniky často doženou k bankrotu. Tak si dávej pozor,“ pokárala Makino blonďáka, co po mně zase zničehonic vyjel.

„Majitelé?“ zopakoval jsem nevěřícně.

Blonďák se zašklebil a výhružně se ke mně přiblížil. „Přesně tak. Jmenuju se Jasujuki Waku a Páteční knihkupectví je moje. Vadí ti na tom něco?!“

„Vůbec ne. To bych si nedovolil. Takže ta kavárna je tu jenom náhodou. Chápu.“

Vykouzlil jsem na tváři co nejmilejší úsměv. Došlo mi, že tenhle obchod dost možná provozují nějaké nekalé živly jako zástěrku. I kdybych v něm nakrásně našel, co hledám, rozhodně bych se tam neměl moc zdržovat.

„Tak já už pomalu půjdu.“

Využil jsem toho, že blonďatý majitel odstoupil od vchodu, a rychle se prosmekl ke dveřím.

„Takže jste nenašel, co jste hledal?“ zavolala za mnou ještě Makino.

„Bohužel ne.“

„Mám se zkusit podívat já?“

„To nemusíte. Vážně. Nechte to být.“

„Ale…“

Ještě mi chtěla něco říct, ale já dělal, že neslyším, a vystřelil jsem ven.

* * *

Prázdným nástupištěm se rozeznělo moje kýchnutí. Už počtvrté. Chlad jarní noci se mnou neměl slitování. Bylo něco po deváté a mně začalo kručet v břiše.

„Že já si vůbec dělal naděje."

Vytáhl jsem mobil a dlouze si povzdechl. Vůbec jsem nechytal signál, protože noharská stanice měla naprosto příšerné pokrytí. Najednou jsem nemohl používat sociální sítě, jízdní řády, mail ani apky na posílání zpráv. Pára, která mi při každém povzdechu vycházela od úst, mi na náladě moc nepřidávala.

Čekal jsem tam na vlak už přes třicet minut. Informační tabule na nástupišti přitom tvrdila, že má jezdit dvakrát do hodiny. Cítil jsem, že už to moc dlouho nevydržím, ale abych se dostal z nádraží, musel bych projít skrz nadchod kolem Pátečního knihkupectví, což by mi bylo trapné.

„Co teď?"

Zatímco jsem sklesle dřepěl na bobku a utíral si sklíčka brýlí do rukávu, na protějším nástupišti se rozsvítilo světlo.

„To jako něco přijede tam?"

Začal jsem váhat, jestli se nemám přesunout, když vtom ke mně odněkud dolehly hlasy. Pak se na druhé nástupiště vyvalil dav lidí. Přicházeli další a další, až se jich tam sešla snad stovka.

Jak jsem je tak ale pozoroval ve světle zářivek, něco se mi na nich nezdálo. Už poněkolikáté jsem si utřel sklíčka brýlí a pořádně jsem zamžoural. Viděl jsem mezi nimi postavy s huňatými kočičími oušky, rohy a mohutnými ocasy. Zahlédl jsem i pár jednookých, trojokých, dlouhonosých nebo rovnou s chobotem. Jedna měla křídla, druhá zase hlavu ve tvaru konvičky na čaj, jiná bílé kimono nebo rozcuchané vlasy. Další za sebou táhla kus bílé látky… Žádná

z nich nevypadala jako člověk. A čím víc ty bytosti rozjařeně povykovaly, tím víc jsem z nich měl nahnáno. To, že si mě pár z nich všimlo a začalo mi mávat, jako bychom se znali, mě zrovna dvakrát neuklidnilo.

Nakonec se z rozhlasu ozval ženský hlas, který oznámil, že se na třetí kolej blíží vlak, a k nástupišti se přikodrcala vlaková souprava. Přes okénka bylo vidět, že vagony mají podlahy pokryté bambusovými rohožemi.

„Vagony s rohožema?“

K té stovce bytostí naproti se dokonale hodil. Když jsem sledoval, jak se všechny naskládaly dovnitř a odjely, jako by se nechumelilo, úplně jsem zapomněl, jaká je mi zima a že mi kručí v břiše.

Jakmile souprava zmizela v zatáčce a na protějším nástupišti opět zavládlo ticho, zářivky zase zhasly. Zničehonic se mi vrátil cit do těla a já se rozklepal jako osika. Sice nerad, ale plnou rychlostí jsem vyběhl zpátky do nadchodu.

Když jsem se přiřítil do Pátečního knihkupectví, Makino zrovna sbírala knihy, které jsem předtím shodil z pultíku.

„Vítejte v Pátečním knihkupectví!“

„Mě už jste dneska jednou zdravila,“ odbyl jsem ji roztřeseným hlasem.

Makino se na mě zadívala a zeptala se: „Jste v pořádku? Jste nějaký bledý.“

„Na nástupišti je pěkná kosa.“

„No jo, další vlak zpátky do města jen tak nepřijede.“

„A mám hlad.“

„Já vám chtěla nabídnout, jestli nechcete počkat tady, ale vy jste úplně vystřelil ven.“

„Jo, a taky jsem tam viděl strašidla," vymáčkl jsem ze sebe přidušeně.

Makino si odhrnula pramen vlasů z ramena a zářivě se na mě usmála. „To musel být strašidelný expres."

„Co že to?"

„Akce, kterou zorganizovalo několik našich zákazníků. Prý si udělali dvoudenní výlet za rozkvétajícími slivoněmi."

Majitel podniku Waku, který si u pultu četl nějakou knihu v obalu se značkou vlastního knihkupectví, nás podle všeho poslouchal, protože hlasitě dodal: „Páteční knihkupectví totiž kromě prodeje knih taky pronajímá prostory."

Pak mávl rukou kolem sebe a Makino souhlasně přikývla. „Zákazníci si tuhle část knihkupectví občas pronajímají na veřejná čtení, přednášky nebo knižní kroužky. A jeden z těch oblíbenějších se zaměřuje na strašidelnou tematiku."

„Ozvalo se nám pár lidí, co na něj ani nechodí, že by si rádi pronajali jednu z těch souprav s bambusovejma rohožema a cestou za slivoněma si četli horory a vyprávěli strašidelný historky. No a domluvili se, že se podle toho taky všichni oblíknou."

Takže jsem viděl partu obyčejných cosplayerů, kteří si vyrazili na piknik.

„No jo, on je vlastně pátek."

„A zrovna krásně svítí měsíc. Na noční projížďku naprosto ideální," nadhodil pobaveně Waku.

Makino mezitím vešla do dveří za kasou. Já jsem jako tělo bez duše dokráčel k pultu a posadil se na stoličku. Waku na mě přitom hodil výhružný pohled, ale já už neměl sílu na to se ho bát.

„Mohl… bych dostat něco teplého k pití? A taky něco k jídlu?“

Sugawa, který za pultem vyráběl obaly na knihy s logem knihkupectví, jenom beze slova přikývl. Potom z kapsy u zástěry vytáhl notýsek a něco do něj začal škrábat.

On je němý? hrklo ve mně.

Po chvíli mi ukázal, co sepisoval: *Rýžové koláčky v řase — 400 jenů. Rýžové koláčky se sójovou moukou — 400 jenů. Rýžové koláčky ve fazolové pastě — 500 jenů. (*s daní)*

„Samý koláčky,“ zamumlal jsem bezděky a Waku okamžitě vystartoval.

„Denní nabídka se odvíjí od toho, co Sugawa zrovna udělá. Něco se ti snad nelíbí?!“

„To neříkám. Kavárna, kde prodávají samé koláčky, je náhodou strašně unikátní.“

„Kolikrát ti mám ještě opakovat, že tohle není žádná kavárna, ale knihkupectví, ve kterém náhodou prodáváme i jídlo a pití?“

Omluvil jsem se a sklonil hlavu, zatímco na mě Sugawa upíral pohled. V tomhle světle to vypadalo, že jeho oči hrály hned několika odstíny modré — působil díky tomu dost záhadně. A nejspíš mě dokonce i uhranul, protože jsem ze sebe nepřítomně vypravil: „Tak teda ty koláčky v řase.“

Sugawa souhlasně přikývl a dal se do práce. Zelená zástěra z něj sice dělala zaměstnance knihkupectví, ale díky svojí bílé košili a černému motýlku vypadal spíš jako barman. Vůbec se nehrbil a elegantními pohyby, které připomínaly spíš tanec, dal vařit vodu na pražený zelený čaj. Odněkud pak vytáhl grilovací rošt, postavil ho na plynový vařič a hodil na něj dva kusy obdélníkového rýžového těsta. Ty po chvilce se zasyčením namočil do sójovky s cukrem a zabalil

je do mořské řasy. Z vůně opečených koláčků a řasy nasáklé sójovou omáčkou mi hlasitě zakručelo v břiše, takže když je přede mě položil naservírované na porcelánovém talířku, slupnul jsem je jako nic.

Ztěžka jsem si oddechl a při popíjení zeleného čaje si všiml, že za Sugawou vedle poliček s nádobím a alkoholem visí ještě jedna s knihami. Otřel jsem si brýle zamlžené párou z hrnku a pořádně se na ni zadíval — byly na ní vyskládané knihy všech možných velikostí.

„Co je to za knížky?“

„Konečně sis všimnul, vole. Tyhle nejsou na prodej, máme je tady pro zákazníky, co si u nás něco dají. Řekni si svoji oblíbenou knihu, oblíbenýho autora nebo prostě na co máš zrovna náladu, a Sugawa ti něco vybere.“

„Aha, takže podle sebe?“

„Leda hovno. Vybere ji tobě na míru,“ vysvětlil mi Waku naštvaně.

Posunul jsem si brýle na nose a přejel pohledem po hřbetech knih na poličce.

„Tak co? Co by sis chtěl přečíst? Máme tu i komiksy.“

„Vlastně nic. Já na čtení moc nejsem.“

„Počkej, to si děláš srandu, ne?! To jako fakt? Co teda děláš v knihkupectví, když nečteš?“

„Jako občas si něco přečtu, ale nedokážu ty knížky ocenit moc do hloubky. Většinou je pochopím spíš povrchně. Jak bych to jen… Nedokážu nikomu ani pořádně předat svoje dojmy z příběhu a v těch horších případech si ho vyložím úplně jinak, než bych měl. Podle mě bych radši knihy a komiksy vůbec neměl číst.“

„Co to meleš?“

Waku si povzdechl a podíval se na Sugawu. Ten mi dolil čaj a zeptal se: „Znáš nějakou z těchhle knížek?“

Měl přesně tak líbezný hlas, jak jsem si představoval. Úplně jsem z něj na okamžik oněměl. Váhavě jsem obrátil pohled k poličce za pultem.

„Tamhle tu… třetí zleva. *Každý může zaškobrtnout*. Četl jsem ji zhruba před rokem,“ řekl jsem a Sugawa bez dalšího doptávání jenom tiše zamrkal.

Rozpačitě jsem si lokl čaje, který mi zamlžil sklíčka brýlí. Naši soutěž v mlčení nakonec přerušil Waku s pokusem o změnu tématu: „Ale teda zrovna *Každej může zaškobrtnout* od Toona Tellegena už má svoje léta. Netušil jsem, že se furt dá někde sehnat.“

„To asi ne. Myslím, že jsem ji kupoval, když u nás vyšla.“

„Jak ‚myslíš‘?“

„No,“ chystal jsem se odpovědět, když vtom jsem si vybavil pokoj osvětlený starou žárovkou s velikánskou dřevěnou knihovničkou, která sahala až ke stropu, a černým koženým gaučem. „To je přece tátova…“

Cítil jsem, jak mi po tváři steklo něco studeného. Všiml jsem si, že na mě Waku vyvalil svoje zapadlé oči, a zpanikařil jsem. Podle všeho jsem se rozbrečel, takže jsem si rychle sundal brýle a začal si utírat sklíčka, abych od toho odvedl pozornost… ale marně. I Sugawa, který za pultem skládal další obal na knihy s logem knihkupectví, na mě se zdviženým obočím upíral svoje modré oči.

„Pardon,“ hlesl jsem a rezignovaně si brýle nandal zpátky na nos. „Omlouvám se. Tady jsou peníze.“

„Najdeš ji,“ řekl Sugawa, když jsem na pult položil čtyři stojenové mince.

„Prosím?“

„Než odejdeš, zeptej se Minami… teda paní vedoucí. Ona už ti s tou knihou, kterou hledáš, pomůže,“ dodal Sugawa, zamrkal a kývl hlavou směrem ke kase.

Když jsem se tam otočil, otevřely se dveře za pultem a dovnitř vešlo bílé strašidlo. Beze slova se dokolébalo až ke mně, odchlípla se mu hlava a zevnitř na mě vykoukla Makino.

„Říkala jsem si, že bychom mohli uspořádat nějakou akci na téma *Peanuts*, tak jsem si vyrobila oblek Snoopyho,“ prohlásila sebevědomě a poškrábala se na hlavě.

„Ani náhodou,“ odsekl Waku. „Teda ta akce zní dobře, ale na kostým zapomeň.“

Sugawa souhlasně přikývl.

„Ale no tak. Vy dva se na mě vždycky domluvíte. Tak já se zeptám tady našeho zákazníka… Co vy na to?“ upřela na mě svoje veliké oči.

„Myslel jsem, že někdo nestihl ten strašidelný vlak,“ opáčil jsem upřímně a Waku propukl v hurónský smích.

Makino se nespokojeně zadívala na Snoopyho hlavu ve svých rukou, která připomínala spíš bílé strašidlo.

„A to jsem se tolik snažila.“

„Neboj, Minami. S tím kostýmem ses nedělala zbytečně. Využijeme ho na nějakou hororovou akci,“ popíchl ji Waku a znovu se rozesmál.

Já se ujistil, že už mi netečou slzy, a otočil se k Sugawovi. „To, co jste předtím říkal… Je to pravda?“

Sugawa souhlasně pokýval.

„Jasně že je to pravda. Ty nám snad nevěříš?“ vložil se do toho Waku, kterého se přitom nikdo na nic neptal. „Na kostýmy je Minami sice úplně marná, ale s knížkama se na ni můžeš spolehnout.“

„Copak? Vy jste se o mně bavili?“ zeptala se Makino, která si zpátky nasadila Snoopyho hlavu, i když jsme ji tolik zkritizovali, a začala se stydlivě ošívat. „Ještě se začnu červenat,“ dodala tlumeně.

Nečekal jsem, že bude tak otravná.

Vstal jsem ze stoličky, zase Makino odmaskoval a uklonil se jí. „Hledám knížku, kterou by si chtěl přečíst můj táta. *Stále neslyším zpěv labutí* od Kaorua Šódžiho.“

Makino se užuž chystala promluvit, ale Sugawa ji pokynutím ruky zastavil a tiše poznamenal: „Zdá se, že to pro něj není jen tak ledajaká kniha.“

To trefil přesně.

Přejel jsem pohledem všechny přítomné. „Nemůžu najít výtisk, který jsem od něj kdysi dostal, a už jsem v koncích.“

„Jak to myslíte? To nám budete muset pořádně vysvětlit,“ řekla Makino. Snoopyho hlavu vystavila na pult, posadila se a ukázala na stoličku vedle sebe.

Na druhé straně ode mě seděl Waku a přímo před sebou jsem měl Sugawu. V naprostém obklíčení zaměstnanců Pátečního knihkupectví jsem si posunul brýle na nose a dal se do vyprávění.

„Ten výtisk *Labutí*, co jsme měli doma, původně patřil otci, který ho četl kdysi na vysoké. No, a já si ho někdy na střední bez dovolení půjčil… a někde jsem ho ztratil.“

Waku se zamračil a zamumlal: „Co seš to za nemehlo?“

„Po dočtení jsem mu tu knihu chtěl vrátit, jenže na cestách jsem se k ní moc nedostal a najednou prostě byla fuč. Nejspíš mi někde vypadla nebo jsem ji někam položil a zapomněl na ni.“

„Takže jsi tu knížku ztratil dřív, než jsi ji vůbec stihl otevřít?“

„Přesně tak.“

„A tatíkovi jsi to zamlčel?“

„Přesně tak…“

Waku se svými blond vlasy a fialovým oblekem sice připomínal gangstera, ale na mě v tu chvíli působil spíš jako detektiv při výslechu.

Zahanbeně jsem svěsil hlavu. „Nedávno mi otec řekl, ať mu ji vrátím, že by si ji chtěl znovu přečíst. A já nevím, co si mám počít.“

„A jak myslíš, že se asi cítí tvůj tatík? Na sobeckost člověk dřív nebo později pořádně dojede, vole.“

„O-Omlouvám se. Já vím, že je to moje vina. Proto jsem mu hned šel koupit novou, ale on mi ji vrátil s tím, že chce tu svoji.“

Vzpomněl jsem si, jak se na mě ve svém nemocničním pokoji ověšený kapačkami chabě usmál. Místo vzteku se mu po tváři rozlil bolestný úsměv.

Sundal jsem si brýle a zuřivě si je začal utírat do rukávu. „Obešel jsem každé větší knihkupectví a sehnal jsem všechna možná vydání, která jsem našel… nová, stará, digitální, brožovaná, vázaná, upravená, a dokonce i to úplně první.“

„Tuhle jsem nemyslel…“

Táta měl den co den pořád výraznější kruhy pod očima a propadlejší tváře, ale pokaždé jenom rozhodně kroutil hlavou. Žádnou z těch knížek, které jsem mu přinesl, si ode mě nevzal.

Makino si jednou rukou podepřela tvář a růžovými nehty té druhé s úsměvem bubnovala do pultu. „*Stále neslyším zpěv labutí*. Tahle série o Kaoruovi je hodně nostalgická.“

Na její slova překvapivě přikývli i Sugawa s Wakuem.

„Počkat… Vy jste ji všichni četli?“

„No jasně, na střední. Měli jsme ji v povinný četbě.“

„Přes prázdniny?“

„Ne, v čtenářském klubu,“ odpověděl Waku, jako by se nechumelilo.

Přitom jsem si ho ani nedokázal představit s knížkou v ruce. Nemohl jsem si pomoct, ale zrovna od něj mi ten „čtenářský klub“ zněl spíš jako zločinecký slang pro sraz nekalých živlů.

Zavrtěl jsem hlavou a promluvil směrem k Makino, která byla podle výrazu ztracená ve vzpomínkách: „Táta… teda otec podle mě chce vrátit přesně ten výtisk, který jsem si od něj kdysi půjčil. Možná si do ní psal nějaké důležité poznámky nebo tak něco. Proto ho chci za každou cenu najít. Je to moje povinnost.“

Ale…

Svalil jsem se na pultík a dodal: „Mám prakticky nulovou šanci, že najdu knížku, kterou jsem kdysi ztratil. Je to úplně v háji…“

Natolik, že jsem uvěřil internetovým povídačkám o knihkupectví na nádraží uprostřed ničeho, kde člověk pokaždé najde knihu, po které touží nejvíc.

Zhluboka jsem si povzdechl a snažil se uklidnit. Slzy se mi povedlo zadržet jen taktak. V tu chvíli se někdo dotkl mých zad. Drobná dlaň se studenými prsty — určitě Makino. Pomaličku mě po nich poplácala, jako kdyby uklidňovala mimino, a řekla: „Když už jste tady, tak se vám mrknu do skladu.“

„Děkuju.“

Jakmile jsem konečně zvedl hlavu, Makino mi ukázala palec nahoru a vstala ze stoličky.

„Dejte mi chviličku," houkla zády ke mně, ale pak se najednou zastavila a podívala se na mě. „Nechtěl byste se tam jít podívat se mnou?"

„A to jako zákazník můžu?" zeptal jsem se nesměle a posunul si brýle na nose.

Svoji otázku jsem mířil hlavně na Sugawu a Wakua, který mě sledoval jako ostříž.

Waku ale jenom rozladěně mlaskl a znovu si otevřel svoji knížku. Sugawa popadl prázdný talířek s hrnečkem a dal se do umývání. Netušil jsem, jak si jejich nezájem vyložit, tak jsem se obrátil na Makino, která svoje veliké oči obrátila v sloup a znovu mi ukázala zvednutý palec.

„Společně tu knížku, po které váš tatínek tak touží, určitě najdeme."

„Dobře."

Vzhledem k tomu, že všechny knihy v Pátečním knihkupectví měli v posledních vydáních, jsem si od toho nic nesliboval.

Ale už jsem tu a zpáteční vlak stejně jede až za dlouho, usoudil jsem, opřel se rukama o pult a vstal ze stoličky.

* * *

S Makino jsme zašli do dveří za kasou a ocitli se ve stísněné místnosti bez oken. Pod světlem zářivky stály dva stoly se dvěma počítači a na pevné nerezové polici se povalovaly kancelářské potřeby včetně inkoustu do tiskárny nebo papírů do kopírky a do faxu. Na linu pod našima nohama ležel nespočet drátů, kusů plastu a papíry, u kterých nebylo jisté, jestli jsou důležité, nebo patří do koše. Normálnímu člověku